

РЕШЕНИЕ

№ 3338

гр. София, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20231100505834 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 – чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №5834/2023 г по описа на СГС е образувано по :

- въззивна жалба на С. Г. С. ЕГН ***** от гр.Благоевград срещу решение №13498 от 25.11.2022 г по гр.дело №43604/2022 г на СРС , 177 състав , с което са **отхвърлени** исквете на въззивника с правно основание чл.344 ал.1 т.1,2,3 КТ срещу К.за е. и в. р. гр.София ; за отмяна на уволнението на С. със заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР ; за възстановяване на длъжността „Главен експерт“ в Отдел „Контрол и решаване на спорове в електроенергетиката и топлоенергетиката“, Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, и да се осъди КЕВР да му заплати сумата от 17 028 лева обезщетение за оставане без работа за период от 6 месеца след уволнението /21.04.2022 г – 21.10.2022 г/ , ведно със законната лихва от 11.08.2022 г до окончателното заплащане на сумата .

-и по въззивна жалба на С. Г. С. ЕГН ***** от гр.Благоевград срещу решение №3785 от 14.03.2023 г по гр.дело №43604/2022 г на СРС , 177 състав , с което е **допълнено** вече посоченото решение на СРС и е **отхвърлен** иск на въззивника срещу К.за е. и в. р. гр.София с правно основание чл.124 ал.1 ГПК **признаване на заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР за нищожна** .

Въззивникът излага в основната си въззивна жалба доводи за неправилност на решението на СРС. Счита , че заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР е нищожна . Решение от 09.02.2022 г на Народното събрание , с което С.Т. е избран за председател на

КЕВР е обявено противоконституционно от Конституционния съд с решение №8 от 21.07.2022 г . След като е узнал за неправомерното назначаване на председателя на КЕВР ищецът е подал исквата си молба . Решение от 09.02.2022 г на Народното събрание е невалидно от датата на приемането си т.е. и към датата на издаване на процесната заповед за уволнение . Неправомерно назначеният като председател на КЕВР С.Т. не е имал надлежна работодателска власт и заповедта за уволнение е незаконосъобразна и нищожна .

Въззивникът излага доводи /във въззивната си жалба срещу решението на СРС за допълване/, че решението за допълване е неправилно . С.Т. не е разполагал с надлежна работодателска и представителна власт спрямо ищеца . Това може да се релевира безсрочно отг ищеца , който не е знаел за противоконституционността .

Въззиваемата страна не е подала писмени отговори на въззивните жалби . В о.с.з оспорва същите .

Въззивните жалби са допустими. В последното о.с.з СРС е обявил , че ще се произнесе с решение на 28.11.22 г , спазил е този срок , поради което основната въззивна жалба от 12.12.2022 г е подадена в срок .

Решението на СРС по допълване е връчено на въззивника на 28.03.2023 г , поради което съответната въззивна жалба от 05.04.2023 г /по пощата/ е подадена в срок .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на основното и допълнителното решение на СРС.

След преценка на доводите в жалбата и на доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено от фактическа и правна страна следното :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част , като такива в случая не се констатира по отношение на основното решение на СРС . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС . За допустимостта на допълнителното решение мотиви ще бъдат изложени по-долу .

За да отхвърли исквете **СРС е приел** , че безспорно страните по делото са и били страни по ТПО като ищецът е заемал длъжността „Главен експерт“ в Отдел „Контрол и решаване на спорове в електроенергетиката и топлоенергетиката“, Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“. С процесната заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР С.Т. ищецът е уволнен на основание чл.328 ал.1 т.10 КТ поради право на пенсия за осигурителен стаж и възраст .

Според СРС ТПО е прекратено на 21.04.2022 г след изтичане на срока на предизвестие . Двумесечния давностен срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ е изтекъл на 21.06.2022 г , поради което искове за отмяна на уволнението и за възстановяване на работа , предявени на 11.08.2022 г са погасени по давност . Искането за прогласяване на нищожност на заповедта за уволнение не е отделен иск , а основание за отмяна на уволнението .

Според СРС действително Решение от 09.02.2022 г на Народното събрание , с което С.Т. е избран за председател на КЕВР е обявено противоконституционно от Конституционния съд с решение №8 от 21.07.2022 г. От друга страна според според Решение №3 от 28.03.2020 г на КС по к.д.№5/19 г ако решение на НС бъде обявено за противоконституционно , същото е невалидно от датата на приемането си . Тази невалидност има действие само по отношение на преките последици на решението , но не засяга останалите правни последици настъпили от приемането му , които произтичат от други закони . Възникнали спорове трябва да се решават от съдилищата съобразно Конституцията , и принципите и правилата на съответното отраслово право . В случая заповедта за уволнение е издадена въз основа на КТ , а не въз основа на решението за назначаване на председател на КЕВР т.е.издаването на заповедта не се обхваща от обратното действие на обявената противоконституционност на визираното решение на НС за назначаване на председател на КЕВР .

В допълнителното решение СРС е приел , че е обвързан от допълнителни указания на СГС за допълване на решението си . Ищецът е предявил и иск по чл.124 ал.1 ГПК за нищожност на заповедта за уволнение , който е отделен иск , а не само възражение /довод/ за незаконосъобразност . Решението на КС няма обратно действие .

Основното решение на СРС е правилно , при следните уточнения и изрични мотиви по доводите във въззивната жалба .

Действително на 21.03.2023 г на ищеца са връчени както предизвестие , така и заповед за уволнение . От друга страна в предизвестието за 30 дни изрично е посочено , че при неспазен срок на предизвестие ще бъде изплатено обезщетение по чл.220 ал.1 КТ . Точно това е предвидено в заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР , като в нея е посочено , че уволнението трябва да се счита от 01.04.2022 г , като ответникът се е задължил да заплати обезщетение за срока на неспазеното предизвестие . Следователно в случая ТПО е прекратено считано от 01.04.2022 г , а не от 21.04.2022 г . Съответно давностния срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ , на който ответникът се е посовал в отговора на исковата молба , относно исковите за отмяна на уволнението и за възстановяване на работа е изтекъл на 01.06.2022 г/сряда , работен ден / , а не на 21.06.2022 г .

Посоченото не променя изхода на делото , тъй като исковата молба от 11.08.2022 г **безспорно е подадена след изтичане на двумесечния давностен срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ и само на това исковите са неоснователни** . Без значение е кога ищецът е узнал за решение №8 от 21.07.2022 г на Конституционния съд . Краткия давностен срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ е създаден с оглед стабилност в гражданския оборот и в трудовите и осигурителните правоотношения .

Доводите за „нищожност“ на заповед №ЧР-ТР 79 от 21.03.2022 г на председателя на КЕВР не могат да бъдат споделени . Очевидно е , че чрез тях се цели да се „заобиколи“ очевидно пропуснатия срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ чрез „аналогия“ на принцип от друг клон на правото - административното право - според който жалба за нищожност на административен акт може да се подаде без да се спазват преклузивните срокове . Трайна е практиката на

съдилищата , че заповед за уволнение на **не съставлява волеизявление на административен орган** в изпълнение на делегирани му със закона властнически правомощия, респ. създаващо правоотношение на власт и подчинение. По своята правна същност това волеизявление е от гражданскоправно естество и не е административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Съгласно чл.357 ал.1 КТ споровете между работника или служителя и работодателя относно прекратяването на трудовите правоотношения се квалифицират като трудови и уволненото лице **разполага само с право на иск за отмяна на незаконното уволнение, а не и отделен иск за прогласяване нищожност на заповедта за уволнение - решение №137 от 25.03.2011 г по гр.д.№1112/10 г на ВКС , IV ГО , определение №965 от 06.07.2012 г по гр.д. №366/2012 г, ГК , III ГО на ВКС, определение №150 от 22.04.2021 г по ч.гр.д. № 1356/2021 г, ГК , IV ГО на ВКС , определение №564 от 24.04.2015 г по гр.д. №1187/2015 г, ГК , IV ГО на ВКС и др.** Доводите за „нищожност“ на заповедта за уволнение поради липса на представителна власт или „работодателска компетентност“ трябва да се считат за такива за незаконосъобразност , съответно същите могат да се релевират **в краткия давностен срок по чл.358 ал.1 т.2 КТ, а не безсрочно .**

При констатираната неоснователност на исковите е без значение дали обявената противоконституционност на решението на НС за назначаване на председател на КЕВР се отразява на законосъобразността на заповедта за уволнение . Дори да е формално незаконосъобразно уволнението не е било оспорено в срок по съдебен ред , а ответникът е ангажирал своевременно възражението си за погасителна давност .

Налага се изводът , че основното решение на СРС трябва да бъде потвърдено .

Допълнителното решение на СРС е недопустимо . Преди всичко трябва да се посочи , че настоящият съд е върнал делото на СРС за произнасяне по искане на въззивника за допълване , но **не е давал и не може да даде на СРС задължителни указания да допълни решението си или да остави без уважение молбата за допълване** . В случая е било напълно допустимо СРС да откаже да допълни решението си , особено с оглед изложените от първоинстанционния съд водещи мотиви в основното решение , които са ясни , убедителни и законосъобразни . Вместо да постъпи по този начин СРС – в противоречие със собствените си мотиви – е приел в допълнителното си решение , че може да съществува обективно съединен иск по чл.124 ал.1 ГПК за нищожност на заповедта за уволнение , който да е отделен иск , а не само възражение /довод/ за незаконосъобразност . Според настоящия съд такъв **отделен иск за нищожност на заповед за уволнение не съществува** по КТ или по друг нормативен акт и не може да бъде предявен. Един от принципите на КТ и КСО е за предвидимост и стабилност на трудовите и осигурителните правоотношения , което е свързано и със съответния специален режим на недействителност на трудовия договор по чл.74 КТ и с кратки давностни срокове по чл.358 КТ. **КТ е специален закон с пълна и изчерпателна уредба на трудовите правоотношение** , особено що се касае за трудовите спорове . Недопустимо е по въпроси изрично уредени в КТ да се прилагат общи принципи и общи норми взети „назаем“ от други клонове на правото / гражданско право и ЗЗД , административно право и АПК , граждански процес и чл.124 ал.1 ГПК и пр./ При такава

правна уредба е без значение „желанието“ на ищеца да предяви един или повече несъществуващи искове – броя и вида на предявените от него искове и правната им квалификация се определя от съда , а не от ищеца . В случая , както се посочи , искът за отмяна на уволнението **кумулира в себе си всички изложени в исковата молба доводи на ищеца** за незаконосъобразност на уволнението , включително тези за липса на съответната представителна власт на лицето подписало заповедта за уволнение . Иск за нищожност на заповедта за уволнение не съществува , няма предявен в случая и не трябва да се разглежда . Като се е произнесъл и е отхвърлил непредявен иск за нищожност на заповедта за уволнение СРС е постановил недопустимо допълнително решение , което трябва да бъде обезсилено съгласно чл.270 ал.3 ГПК .

С оглед изхода на делото в тежест на въззивника са разноските на въззиваемата страна 100 лева юрисконсултско възнаграждение .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №13498 от 25.11.2022 г по гр.дело №43604/2022 г на СРС , 177 състав .

ОБЕЗСИЛВА решение №3785 от 14.03.2023 г по гр.дело №43604/2022 г на СРС , 177 състав .

ОСЪЖДА С. Г. С. ЕГН ***** от гр.Благоевград да заплати на К.за е. и в. р. сумата от 100 лева разноси пред СГС .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок считано от 29.06.2023 г .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____